

Louise Penny

O lume de bizarerii

Traducere din limba engleză de
Luminița Gavrilă

TREI

Capitolul 1

— Oh, *merde*.

Harriet se uită în oglindă, cu periuța de dinți atârându-i din gură. Era 1 iunie și uitase să spună *rabbit, rabbit, rabbit*¹.

O spuse acum, cu buzele pline de spumă de la pasta de dinți, însă cu sentimentul neplăcut că era prea târziu. Că magia nu va funcționa. Și dacă exista o zi în care avea nevoie de magie, ei bine, ziua aceea era azi.

— *Merde*.

O să-ți aducă noroc, mititico. O să te protejeze, o asigurase mătușa Myrna când o învățase incantația.

Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă, dar ritualul tot nu-i intrase în obișnuință. În general, Harriet își aducea aminte, însă evident că luna aceasta, când avea cea mai mare nevoie de el, uitase. Știa că probabil se întâmplase din cauză că avea atât de multe pe cap.

— Fir-ar să fie.

---

¹ Superstiție din Anglia și America de Nord, potrivit căreia repetarea cuvântului *rabbit* (iepure, în limba engleză) în prima zi a lunii aduce noroc toată luna (*N.t.*).

Chiar credea că avea vreo importanță dacă repeta *rabbit, rabbit, rabbit*? Nu. Bineînțeles că nu. Cum să creadă așa ceva? Era doar o superstiție prostească. Nu exista nimic magic în cuvintele astea. Chiar așa, de unde venea obiceiul? Și de ce *rabbit*?

Ridicol, pur și simplu ridicol.

Sunt inginer, își spuse Harriet în timp ce se pregătea pentru alergarea de dimineață. O ființă umană rațională. Dar la fel era și mătușa ei. Oare mătușa Myrna chiar o zicea? Sau fusese doar o glumă pe care copilul timid de pe-atunci o luase în serios?

Lăsând la o parte absurditatea incantațiilor magice, Harriet își mobiliză sinele rațional și își începu ziua.

Totul va fi bine, își spuse în timp ce alerga în dimineața caldă de iunie. *Totul va fi bine*.

Numai că Harriet Landers se înșela. Bine-ar fi fost dacă ar fi rostit *rabbit, rabbit, rabbit*.

Era începutul lui noiembrie când inspectorul-șef a văzut-o pentru prima oară pe Clotilde Arsenault. Și-a strâns haina mai bine pe lângă corp și a îngenuncheat lângă ea ca un pocăit în fața unui altar sinistru.

Vrei să-mi afli secretul?

— *Oui*, șopti Armand Gamache. Spune-mi secretul tău.

Auzi un pufnet disprețuitor în spate, însă îl ignoră, continuând să se uite în ochii îngrijorați ai femeii moarte de la picioarele lui.

Șeful secției Omoruri din cadrul Sûreté du Québec² fusese apelat duminică, în timp ce lua micul-dejun împreună cu tânăra lui familie. Zburase ore în șir spre

---

² Serviciul de poliție al provinciei canadiene Québec (N.t.).

nord-est, de la casa lui din Montreal până pe malul acestui lac uitat de Dumnezeu, pentru a îngenuchea lângă cadavrul care se legăna în apa aproape înghețată. Femeia fusese împinsă pe jumătate la țarm de valurile cenușii, care deveneau tot mai impetuoase cu fiecare minut.

În mijlocul lacului se formaseră talazuri înspumate care, până și în acest golfuleț destul de protejat, izbeau corpul femeii, mișcându-i membrele ca într-un soi de simulacru de viață. Ca și cum, până la urmă, aceasta ar fi hotărât că de fapt nu era moartă și se pregătea să se ridice.

Ceea ce adăuga un element macabru unei scene deja morbide.

Era o zi dezolantă. Întâi noiembrie. Dinspre nord sufla un vânt care promitea ploaie. Poate lapoviță. Poate ploaie înghețată. Ori chiar zăpadă.

Deocamdată înspuma lacul deja agitat, stârnind valuri peste valuri. Care o împingeau pe femeia moartă tot mai în față, oferindu-i-o lui Gamache. Insistând ca el să o ia.

Dar el nu putea. Nu încă. Deși tot ce voia era să o tragă mai sus, pe malul stâncos. În siguranță. Să-i ștergă fața și să-i închidă ochii sticloși. Să o înfășoare în pătura călduroasă Hudson's Bay pe care o zărise pe bancheta din spate a mașinii care aparținea secției locale a Sûreté și cu care ajunsese acolo.

Însă nu a făcut nimic din toate astea, bineînțeles. În schimb, a continuat să o privească într-o nemișcare totală. Pentru a înregistra fiecare detaliu. Din ceea ce se putea și din ceea ce nu se putea vedea.

Era greu să-i ghicești vârsta. Nici tânără. Nici bătrână. Apa și moartea îi destinseseră chipul, ștergându-i ridurile. Deși tot chinuită de griji arăta.

Evident, avusese motive întemeiate să fie îngrijorată.

Părul blond i se lipise de față. O șuviță îi intra în ochii deschiși. Gamache nu s-a putut abține să nu clipească în locul ei.

Nu trebuia să-i ghicească vârsta, știa exact câți ani avea: 36. Și știa cum o cheamă, chiar dacă nu verificaseră încă dacă avea vreun act asupra ei și nici nu fusese făcută o identificare oficială.

Era femeia care fusese dată dispărută cu o zi în urmă de către cei doi copii ai săi.

Copii acum orfani.

— Fotografii? Întrebă el, uitându-se spre adjuncta sa.

— Am făcut. Criminaliștii au cercetat împrejurimile. Pe lac avem echipe care se deplasează de-a lungul țărmului, căutând locul prin care ar fi putut intra. Așteptăm medicul legist, înainte de a o muta, *patron*, răspunse inspectorul Linda Chernin.

În spatele lui se auzi un *ptfff* și cineva murmurând:

— *Patron*. Ce pupincuristă!

Buzele Lindei Chernin se subțiară, privirea i se aspri și dădu să se ridice ca să-l înfrunte pe agent, însă Gamache o opri dintr-o privire.

Atât.

Harriet alerga prin dimineața luminoasă și răcoroasă de iunie, pe mijlocul drumului de pământ ce ieșea din Three Pines.

Se uita când într-o parte, când în cealaltă, mereu atentă la împrejurimi. Conștientă de pădurea deasă și de ce se putea ascunde în ea. Urși. Elani. Vulpi turbate. Căpușe care sugeau sângele și provocau boala Lyme.

Bigfoot. Copilul ucis care acum ucidea alți copii.

Zâmbi, amintindu-și de poveștile stupide cu fante spuse în jurul focului de tabără din sat. Grăbi și mai mult pasul. Harriet își petrecuse cea mai mare parte din viață alergând. Iar acum, când trecuse de 20 de ani, alerga din ce în ce mai repede. Din ce în ce mai departe. Departe.

— Leziuni? întrebă Gamache.

Din locul în care stătea nu vedea niciuna, însă medicul legist le va putea spune mai multe. Cel puțin așa spera.

— Aici, spuse inspectorul Chernin, arătând spre partea laterală a capului victimei.

Gamache se aplecă peste cadavru, încercând să vadă mai bine. Tocmai atunci, o umbră blocă lumina soarelui, și așa puțină, care reușea să răzbată prin norii de plumb.

— Vrei să te dai la o parte? întrebă el, aruncând o privire peste umăr.

Când umbra se retrase, se aplecă mai aproape.

O lovitură cruntă îi crăpase femeii capul în acel loc.

— Ar fi putut surveni și post-mortem. Din ce le-au declarat copiii ei polițiștilor locali, se pare că băuse și era deprimată, spuse Chernin.

— Crezi că ar putea fi sinucidere? întrebă el, așezându-se pe călcâie, conștient că picioarele îi amorțeau din cauza frigului și a faptului că stătuse îngenunchat.

O rafală de vânt îi aruncă în față o jerbă de stropi din lac. Gamache se întoarse cu spatele, dar nu pentru a se proteja pe sine, ci pe femeia moartă. Nu era cazul. O făcuse din instinct.

În spatele lui se auzi o nouă pufnitură, de data asta amuzată.

— Sinucidere? Glumiți? Era o bețivă și o curviștină, din câte-am auzit, dar nu s-a sinucis. Asta-i clar. Deși, dac-ar fi făcut-o, cine ar fi putut s-o învinovățească? Și eu mi-aș fi pus capăt zilelor dacă eram în locul ei. De ce să mai fac degeaba umbră pământului?

Gamache schimbă câteva vorbe în șoaptă cu inspectorul Chernin, după care se ridică. Se întoarce apoi, în mod deliberat încet, spre nefericitul tânăr.

Dacă agentul ar fi fost mai perspicace, dacă n-ar fi umblat cu capul în nori, dacă n-ar fi fost atât de hotărât să se autodistrugă, poate că ar fi observat privirea inspectorului-șef Gamache.

— Vino cu mine, te rog.

Gamache întinse mâna, iar agentul se pregăti pentru inevitabilul brânci. Însă acesta nu veni. Inspectorul-șef Gamache îi arătă pur și simplu spre un loc stâncos, departe de forfota agenților.

Ajunși acolo, Gamache se opri, se întoarce spre tânăr și, după ce îl privi o clipă, i se adresă cu o voce gravă și calmă. Șoptită. Dar care avea mai multă forță în ea decât toate țipetele pe care le auzise agentul în întreaga lui viață. Și auzise destule.

— Agent Beauvoir, niciodată să nu mai...

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă eu și tatăl tău nu ne-am fi întâlnit, spuse Jean-Guy Beauvoir.

Se uită spre cadă, la soția lui, Annie, care îi făcea baie Idolei, fetița lor. Apoi se întoarce, încercând să tragă un pulover pe Honoré, care se zvârcolea nerăbdător să iasă la joacă împreună cu prietenii lui, în parcul comunal.

Faptul că cel mai bun prieten al copilului părea să fie bătrâna Ruth Zardo, poeta smintită, îi amuza și totodată îi cam neliniștea pe părinții săi.

— Vrei să spui dacă nu te-ar fi găsit tata lâncezind în dulapul aceluia detașament Sûreté de la mama naibii.

— Vreau să spun când și-a dat seama de genialitatea mea și m-a implorat să-l ajut să rezolve cel mai dificil caz de crimă.

— ...din câte-au existat, a completat Annie, care mai auzise povestea.

— În întreaga lume, a întărit Jean-Guy.

Îi dădu apoi drumul lui Honoré, care o zbughi din cameră, coborî în goană scările și ieși afară trântind ușa cu plasă împotriva țăntarilor în urma lui.

— Femeia din lac, a spus Annie.

— *Oui*. Și, apropo, de fapt nu eram în dulap.

— Asta numai pentru că erai prea mare ca să încapi acolo.

— Pentru că eram prea dur. Și încă sunt.

Se aplecă mai aproape de fiica lui și-i spuse zâmbind:

— Tati este mare și puternic și n-o să lase să ți se întâmple niciodată ceva rău, da, *ma belle* Idola, Idola, Idola.

În timp ce se uita în ochii ei mari și inocenți, Idola începu să râdă. Din toată inima.

Semăna atât de mult cu mama ei așa. Un suflet blând și curat.

— A pomenit și tata în treacăt despre contribuția ta din ziua aceea. Doar că părea mai degrabă ca era vorba de un *neghiob*, îi spuse Annie, ștergând copila cu prosopul.

— Adică *strălucit*, în codul Sûreté, replică Jean-Guy râzând.

— Ahhh. Atunci cu siguranță strălucești.

Annie auzi un pufnet amuzat, în timp ce el se întoarse să se uite pe fereastră la satul Three Pines.

Harriet Landers intră în Librăria „Cărți noi și uzate“ și urcă la etaj în vârful picioarelor.

N-ar fi trebuit să se deranjeze. Mătușa Myrna, în emblematicul ei caftan uriaș, se trezise deja și era în bucătăria mansardei, pregătind cafeaua. Partenerul ei, Billy, prăjea niște ouă cu costiță alături.

Harriet simțise mirosul încă de când deschisese ușa librăriei, dar crezuse că venea de la bistroul de alături.

Cu toate că era o vegană în devenire, slăbiciunea ei era costița cu ouă. Și frișca adevărată în cafea. Și croasantele. Îi era frică până și de gândul de a o întreba pe Sarah, brutărița, dacă erau făcute cu unt adevărat.

S-ar fi zis că superstițiile ei, deși nu funcționau în cazul incantațiilor, erau cât se poate de active în cel al croasantelor.

— Pregătită? o întreabă Billy după ce terminară micul-dejun.

Harriet făcuse un duș și se îmbrăcase, după care strânsese canapeaua extensibilă din living.

Respiră adânc și răspunse:

— Pregătită.

Deloc convinsă, mătușa Myrna o strânse în brațe și-i șopti:

— O să fie bine. Vom fi și noi acolo. Arăți minunat.

Harriet îi zâmbi, fără să creadă o iotă din ce spunea.

Jean-Guy stătea cu spatele la dormitor și privea pe fereastră liniștitul sătuc.

Annie își dădu seama că el nu se mai afla în dormitorul părinților ei din Three Pines. Era pe malul înghețat al unui lac care tocmai dăduse la iveală un cadavru. Amintirea aceasta nu era niciodată prea departe. Și nu era niciodată cu adevărat o amintire.

Ziua aceea schimbase totul.

A fost ziua în care un rahat de agent mărunț și nemulțumit al Sûreté îl întâlnise pe marele șef al celei mai prestigioase divizii de Omoruri din țară. A fost ziua în care bărbatul care avea să-i devină soț îl cunoscuse pe tatăl ei.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi întâlnit? Ce s-ar fi întâmplat dacă femeia din lac nu ar fi fost ucisă? Dacă tatăl ei nu ar fi ales să se ocupe personal de investigarea cazului?

Dacă nu ar fi coborât în subsolul aceluia detașament al Sûreté atât de îndepărtat? Dar nu îndeajuns de îndepărtat.

De ce coborâse? Nu avusese niciun motiv. Inspectorul-șef Gamache nici măcar nu fusese încă la locul crimei. Nu existau probe adăpostite în subsolul sediului poliției. Nu era decât un tânăr agent arogant, aruncat acolo și uitat.

Dar Armand Gamache coborâse.

Pentru că trebuia să o facă. Pentru că — Annie Gamache o știa prea bine — așa fusese sortit.

De la fereastra dormitorului, Jean-Guy îl văzu pe fiul lor de cinci ani oprindu-se, uitându-se în stânga și-n dreapta, apoi traversând în fugă drumul de pământ și intrând în parc, unde o grămadă de băieți și fete dădeau cu piciorul într-o minge de fotbal. Copilul slăbuț lăsa

impresia că era repezit, chiar nesăbuit, când de fapt era foarte prudent. Nu temător, ci atent.

Semăna cu tatăl său. Plin de energie și precauție.

O femeie în vârstă și o rață se uitau la copii de pe o bancă din apropiere. Honoré alergă spre ele, le dădu repede câte un pupic, după care se întoarse și placă un alt copil.

Chiar și de la fereastra deschisă a casei socrilor săi, Jean-Guy le auzea țipetele și râsetele.

Ruth, care privea de pe bancă, clătină din cap cu prefăcută dezaprobare, apoi luă o înghițitură dintr-o cană în care ar fi putut avea cafea, deși nimeni n-ar fi pariat pe asta.

În ciuda râsetelor, a soarelui strălucitor și a dimineții proaspete de iunie care promitea o zi caldă, Jean-Guy își frecă zgribulit mâinile.

Amintirea acelei dimineți de noiembrie de lângă lacul dezolant îi stârnise un frison. Un frig care i se cui-bărise în oase, în măduvă, cu atâția ani în urmă și care nu-l mai părăsise niciodată cu adevărat.

Dar nu doar trecutul reînviase frigul. Ci și prezentul, ceea ce urma să se întâmple în această zi strălucitoare. Atâția ani mai târziu.

— *Întotdeauna există o altă poveste*, rosti Jean-Guy în șoaptă. *Există mai mult decât să vezi își e dat.*

Își mută privirea de la copii și poetă la bărbatul singuratic care se plimba în jurul parcului comunal. Ca un gardian. Nu pentru a-i împiedica pe criminalii dinăuntru să iasă. Ci pentru a-i proteja pe cei dinăuntru de o lume exterioară în care nu întotdeauna puteai să ai încredere. Însă adevărul era că acest bărbat, care nici n-ar fi trebuit și nici n-ar fi avut vreun motiv să aibă încredere, chiar avea.

Jean-Guy știa că, în calitate de șef al secției Omoruri din Québec, socrul său văzuse lucruri la care niciun om nu ar trebui să fie martor. Zi după zi. Cadavrele se adunaseră. Armand Gamache văzuse tot ce puteau oamenii să facă mai rău. Fapte care ar fi împietrit inimile multora și care ar fi transformat o persoană bună într-una cinică, disperată și, în cele din urmă, nepăsătoare.

Gamache părea imun, aproape orb în fața ororilor, chiar și în timp ce le investiga.

Când Jean-Guy, în calitate de adjunct, arătase în cele din urmă cu degetul spre pericolele la care, în orbirea lui, expunea echipa și cetățenii pe care jurase să îi protejeze, Șeful îl spusese să ia loc. Aplecat înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi și degetele împletite, Gamache îi explicase.

Da, Jean-Guy avea dreptate. Văzuse cele mai rele lucruri, cu adevărat îngrozitoare. Amândoi le văzuseră. Dar le văzuse și pe cele mai bune. Amândoi le văzuseră.

Îl privea direct în ochi pe bărbatul mai tânăr, invitându-l să lase deoparte pentru o clipă imensa brutalitate și să-și aducă aminte de actele de mare curaj. De integritate și decență. De autocontrol.

De iertare.

Nu aparținând unor uriași ai moralității, nu săvârșite de supraoameni. Ci de bărbați și femei de dimensiuni umane. Unii dintre ei polițiști. Mulți, nu.

Ce ne orbește pe noi, i-a spus el lui Beauvoir, sunt actele abominabile. Acestea amenință să copleșească și să întunece decența. Este atât de ușor să-ți amintești de cruzime pentru că aceasta lasă o rană, o crustă care ascunde restul. Ascunde ce e mai bun. Însă acele fapte abominabile, acei oameni abominabili sunt excepția.

— Nu trebuie să uiți asta, Jean-Guy. Orbirea despre care vorbești nu înseamnă să crezi în bunătatea esențială a oamenilor, ci să n-o vezi.

Jean-Guy Beauvoir asculta și aproba, însă nu era convins. Asta nu însemna că îl considera pe Șeful un om slab. Nicidecum.

Gamache era un tip lucid, chiar nemilos când era cazul.

Deși ura armele și nici nu purta una de obicei, Gamache nu ezita să le folosească. Când era cazul. Țintea și trăgea cu o precizie uluitoare pentru cineva care detesta armele de foc.

Fantomele îl urmăreau pe inspectorul-șef, bându-l chiar și în această dimineață însorită de iunie. Și cu toate astea, Armand Gamache rămânea un om plin de speranță, chiar fericit.

Alesese să-și petreacă viața de adult urmărind criminali, analizând mințile nebunilor. Explorând peșterile și crevasele întunecate în care actele criminale se nășteau și creșteau, erau hrănite, protejate și trimise în lume.

În timp ce Gamache devenise un explorator al emoțiilor umane, Jean-Guy Beauvoir era vânătorul. Formau o echipă perfectă, deși inegală.

Privindu-l pe socrul său cum îi arunca lui Henri, ciobănescul german, o minge de tenis plină de noroi, Jean-Guy nu-și făcea iluzii în legătură cu cine era liderul. L-ar fi urmat oriunde. O făcuse deja.

Îl urmase. Aproape. Oriunde. Aproape...

Simți din nou frigul.

Henri sări după minge, urmat de bătrânul Fred, care nu înceta niciodată să creadă că avea șanse să ajungă

primul la ea. Și, în cele din urmă, micuța Gracie, găsită de Reine-Marie pe o grămadă de gunoi. Și adusă acasă.

Gracie putea sau nu să fie câine. Dacă ai fi fost pus în situația să ghicești, ai fi zis că era un porcușor de Guineea sau poate un arici.

Armand îngenunche și ridică mingea pe care Henri o scăpase în noroiul de la picioarele lui. Câinele dădea atât de tare din coadă, încât i se cutremura tot corpul. Armand îl scărpină între urechi, șoptindu-i, fără îndoială, că era băiat bun.

Deși n-ar fi fost nevoie să se apropie atât de mult pentru asta. Dacă Jean-Guy i-ar fi șoptit de la fereastra dormitorului de la etaj, Henri tot ar fi auzit.

Urechile ciobănescului erau atât de mari, încât, după cum bănuiau sătenii, puteau să capteze semnale transmise din spațiul cosmic. Dacă ar exista viață extraterestră, Henri ar fi primul care ar afla.

Gamache îl pupă apoi pe Fred pe creștetul urât mirositor, o mângâie pe Gracie și, ridicându-se, aruncă din nou mingea, după care își continuă plimbarea de sâmbătă dimineața prin soare.

Un om fericit și mulțumit. Urmărit de fantome.

Lui Jean-Guy îi luase ani întregi să își dea seama cum reușea Gamache să-și păstreze echilibrul, umanitatea, în vreme ce atât de mulți dintre colegii lui, ofițeri superiori, își vedeau căsniciile distruse. Se apucau de băut, de droguri, ajungeau la disperare și la cinism. La corupție. Închideau ochii la violență, atât a lor cât și a ofițerilor lor.

În fiecare zi, Armand Gamache conducea un departament care vâna tot ce avea rasa umană mai rău. De dimineață până seara, în fiecare zi.

Și își asuma cea mai cumplită sarcină. Să înștiințeze familiile.

Absorbea toată acea durere de neimaginat când lumea se prăbușea peste toți acei soți, soții, tați, mame. Copii.

Îi zdrobea pe nemernici cu vorbele sale. Îi ucidea. Niciodată, dar absolut niciodată nu mai erau la fel după asta. Trăiau într-un iad în care inimaginabilul se întâmplase. În care granițele aveau să rămână pentru totdeauna delimitate de „înainte“ și „după“.

Asta făcea Armand Gamache.

Felul în care reușea să poarte durerea și responsabilitatea și să rămână totuși plin de speranță îl intrigase ani în șir pe Jean-Guy. Însă acum știa.

Putea s-o facă pentru că la sfârșitul fiecărei zile brutale Armand Gamache se întorcea aici. În micul sat Three Pines. Care nu apărea pe nicio hartă, ci stătea ascuns într-o scobitură înconjurată de păduri și munți, ca în căușul palmei unei mâini uriașe.

În fiecare seară se întorcea aici, la Reine-Marie.

Stătea la bistrou, bea un scotch și îi asculta pe ceilalți povestind cum își petrecuseră ziua. Clara, pictorița. Myrna, proprietara librăriei. Ruth, poeta, și Rosa, rața ei cu gură spurcată. Gabri și partenerul lui, Olivier. Li se alătura lângă foc sau pe terasă în serile calde de vară, iar vocile li se împleteau cu țârâitul greierilor și murmurul blând al Rivière Bella Bella.

Monsieur Béliveau, Billy Williams, brutărița Sarah, noul preot Robert Mongeau și soția lui, Sylvie, și mulți alți prieteni erau acolo.

Toți acei oameni care descoperiseră un sat pe care numai cei răătăciți îl găseau.